

Тенета 2.0. Тенета 2.0

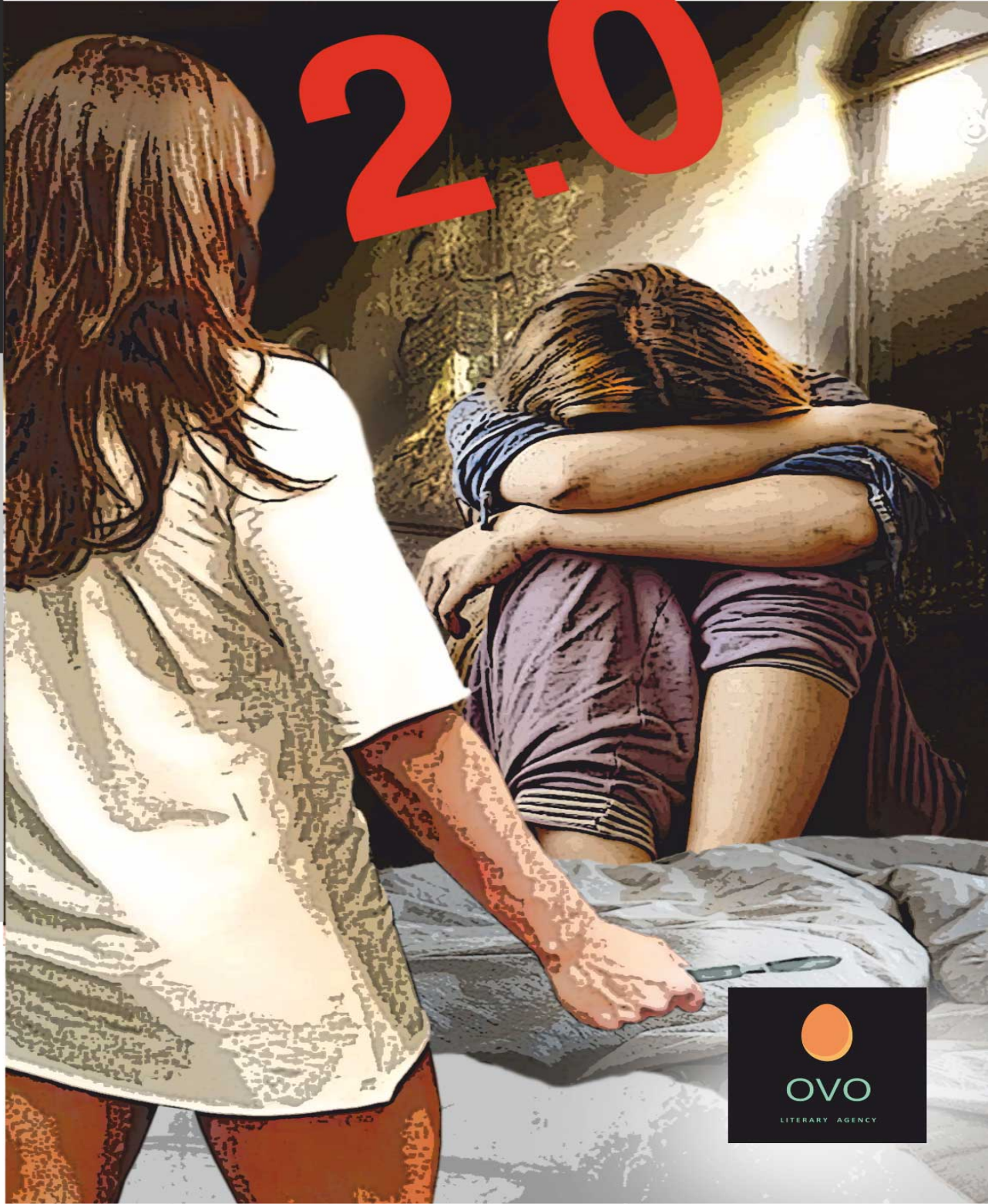
Про книгу

Цей роман, як і перші «Тенета», автор писав пропускаючи крізь себе весь біль тих, хто став жертвою торгівлі людьми (дітьми). Дуже хотілося б, щоб і читач цієї книги не залишився байдужим і зрозумів, як усе страшно... Віктор Янкевич, як і завжди, розкриває те, на що суспільству праглося заплющити очі... Його детективи жорсткі, але гранично правдиві. Автор щиро дякує за допомогу своїм друзям: Сергієві Синюку, за «паси під ногу», які змінюють та вдосконалюють; Людмилі Пуляєвій, яка «зиркнула», прочитала й загострила; Олі Романишин за професійну роботу над окремими епізодами та коханій дружині Ані за підтримку й розуміння.

ТЕНЕТА

2.0

АНДРЕЙ

ВІКТОР

© Видавництво "НК-Богдан"

www.bohdan-books.com

ISBN 978-966-10-7845-0

Серія «Детективна агенція ВО»

Віктор Янкевич

ТЕНЕТА 2.0

Соціальний детектив

ПРОЛОГ

За рік до...

— Я доведу цю справу до кінця, що б мені це не коштувало!

Жінка років сорока з червоним, наче кров, волоссям, допомагаючи собі правою рукою, помалу встала з ліжка і, похитуючись, як клишоногий незграбний ведмідь зі старих мультфільмів, підійшла до комода, що стояв у кутку стандартного готельного номера. Відображення в дзеркалі, що висіло на стіні, ніби благало повернутися в ліжку і відпочити ще хоч трішки. Великі синці під очима, немов жінка не спала дві доби, лише псували всю красу таких виразних голубих очей. Щоки набухлі й розчервонілі, наче від кількох сильних ляпасів. Невеличкі зморшки на лобі, біля збляклих губ, і трошки біля кутиків втомлених очей, просто молили, щоб їх приховали за легким макіяжем. Жінка загорнула на потилицю волосся, щоб не заважало, відірвалася від зображення в дзеркалі й притулила до вуха слухавку. Втомлено видихнула:

— Дай мені одну хвилину, благаю. Треба випити води. Змочити горло, так би мовити, щоб можна було нормально на тебе покричати. Ти теж випий, тобі не завадить, теж кричати легше буде, — спокійно промовила вона і, не завершуючи виклику, поклала телефон на комод.

Взяла у руки півлітрову пляшку «Миргородської» негазованої, відкрутила і кілька разів ковтнула. Через незграбність трохи розлила на джинсовий комбінезон, просто на великий живіт. Засміялася сама до себе, а тоді погладила животика.

— Тобі теж жарко? — запитала ще ненародженого малюка і сама відповіла на питання. — Звісно, жарко. Така спека, здуріти можна. Здуріти можна, а от кондиціонер увімкнути зась! Бо, що? Правильно. Маму може продути і тоді...

Зі слухавки долинали чийсь крики. Жінка уявила, як десь у Києві, в офісі, за робочим столом сидить її начальник. Через надмірну вагу, він ледве вліз у досить таки велике шкіряне крісло. Його завжди сірий піджак висить на вішалці, а сам він саме зараз, у цю мить, звільняє горло від зашморгу під назвою краватка. Вона в нього або темно-синя, або світло-коричнева, ніби інших кольорів просто не існує. Звільняє, бо вже не має чим дихати. По круглому обличчю стікає піт, який заливає глибоко посаджені очі, тоді тече на пухлі щоки, за які можна

було б сховати багато їжі, якби чоловік був хом'яком, тоді пробирається крізь густу сиву бороду і ховається в коміречь білої сорочки. Під пахвами мокро ще від початку їхньої розмови, а тепер і запах розійшовся невеликим кабінетом, і босу явно треба буде щось з цим робити. Розпухлі пальці нервово вибивають щось по дерев'яному столі. Хоча... Можливо, в нього в руці ручка, якою він вистукує якусь дурнувату мелодію, і яку обов'язково зламає одразу після закінчення цієї розмови. Його ноги трусяться, коліна б'ються одне в одного, а підбори чорних лакованих туфель вистукують по підлозі. Ох, його б зараз на сцену. Який би видався танець. Жінка всміхнулася добре розуміючи, що до такого стану чоловіка довела саме вона. Зараз цей гладкий засранець думає явно не про піт чи власний сморід. Йому важливо відмовити її від справи. Але в нього нічого не вийде, скільки б він не кашляв і не видував соплі, здавалося, просто в слухавку.

Як тільки вона це уявила, з динаміка донісся голосний кашель, а за ним і не менш голосне видування сопель. Жінка взяла до вуха слухавку, підійшла до ліжка і сіла.

— Ну ж бо! Кричи!

— Дурепа! — почувся хриплий чоловічий голос. — Господи, ну чому ти завжди така вперта!? Повторюю тобі ще раз! Там немає нічого такого! — він трохи стихив голос і заговорив спокійніше: — Скільки ти вже копаєш? Тиждень? Два? Досить! Заспокойся і вертайся в Київ. Ти, взагалі-то, на сьомому місяці вагітності. В твої роки треба вдома сидіти, а краще лежати і не рипатися, а ти в Харків поперлася. Моя тобі добра порада, кидай цю дурнувату ідею — всіх завжди рятувати і вертайся. Йди в декрет. Відпочинь. Народиш здорового багатиря. Крепка сім'я — крепка держава! Всі веселі — всі щасливі! Залиш це. Залиш і забудь. Нічого цікавого.

— Жінка стверджує, що народила здорове дитя. Що не було жодних проблем під час вагітності. Потім їй щось вкололи, а коли вона прокинулася, їй сказали, що дитя народилося мертве. Його навіть поховали без її згоди! Їй навіть тільки дитинки не показали! Не дозволяють зробити ексгумацію! А ще, за місяць до цього, до неї підходили, тихо-мирно. Говорили щось про дитину, про іншу жінку, яка готова забрати її маля. Натякали на хорошу грошову винагороду. І вона навіть спочатку погодилася на це, та потім передумала. Звісно, дівчина з бідної родини і самій їй лише шістнадцять, але це не

причина... Зрозумій, тут діє ціле угруповання. Все не так просто. Ми знаємо лише про одну лікарку. Хто насправді стоїть за цим усім — не відомо. І ти мені зараз говориш, що тут нічого цікавого!? А якби це була я!? Якби це була моя дитина!? Теж нічого цікавого!? Я зроблю все, аби накрити їх усіх! Ні кроку назад! Мені ще трошки! Чуєш!? Ще б тиждень—два і я...

— Ми не будемо публікувати цей матеріал! Його не буде ні в новинах, ні на ток-шоу, ні на он-лайн ресурсах! Раїсо! Твою ж мать! Ти журналістка! Хороша журналістка! Ти повинна все розуміти. Це не наш сюжет. Наш канал не буде з цим працювати. А якщо не послухаєш мене і не повернешся, вважай, що ти більше тут не працюєш. Я все сказав. Не лізть у це! Подумай про дитину. Подумай про сім'ю. Про Віктора врешті-решт. Дай йому шанс побути молодим батьком. Він ще навіть...

— Ах ти ж продажна суко, Ігоре Семеновичу! Виблядок довбаний! Ти не журналіст, ти проститутка! Якщо вже до тебе добралися, значить, я все правильно роблю.

— Ніхто до мене не добирався! Що ти верзеш! Замовкни!

— Я ж, бляха, бачу і чую! Та колись ти за такі сюжети готовий був... А тепер? Що? Здувся? Продався? Скільки тобі пообіцяли!? Кажі, сволото така!

— Ще одне слово і ти...

— Що? Що ти мені зробиш? Звільниш? Поцілуй мене в зад, продажна наволоч! В неї дитину забрали! Продали! В неї нікого немає! Вона сама! З розуму сходить! Дуріє! А ти, суко, продався!

— Так! Досить! Тебе звільнено! Роби, що хочеш, а в офіс можеш не повертатися! Йди до біса!

Як тільки виклик було завершено, телефон одразу ж полетів у стіну. Екран засвітився, показавши на собі павутину з тріщин, і за мить погас. Рая просто кипіла від злості. Обличчя ще більше почервоніло. Яскраво-червоне волосся раз за разом лізло в очі й у рот. Вона кілька разів здмухнула його, а тоді схопила зі столу резинку і зав'язала кінський хвіст. Відчула різкий біль, схопилася за великий живіт, спочатку встала, а тоді знову сіла на широке двоспальне ліжко.

Вхідні двері рипнули і в готельний номер зайшов худорлявий високий чоловік років тридцяти. Він помалу роззувся, подивився в дзеркало і пішов до кімнати.

— Кохана! Я вже є! Ти де? — крикнув, та як тільки побачив жінку, що трималася за живіт, кинувся до неї. — Що з тобою? Що сталося? Щось болить?

— Уявляєш? — промовила Рая. — Вся моя робота коту під хвіст. Ці гімнюки, вустами того йолопа, Ігоря Семеновича, послали мене в дупу. Вони не хочуть нічого чути про цю справу. Їм плювати. Ніякого сюжету не буде, а мене... Мене звільнили, — видихнула жінка.

— Та плювати на сюжет і на все інше. Головне ось, — чоловік приклав руку до живота жінки і всміхнувся.

— Хоч ти не починай. Прошу тебе. Не треба. Не нервуй мене. Всім на всіх класти. А якби на місці тієї бідолахи була я?

— Знову ти за своє. Може, вона взагалі вигадала всю цю історію, і насправді її дитина мертва. Всі ж документи свідчать саме про це. Окрім слів самої потерпілої, якщо її такою можна назвати, в нас більше нічого немає.

— А знаєш що? Байдуже! Я не покину це! Я допоможу їй і виведу на чисту воду всіх, хто причетний до цієї справи! І почну з лікарки. Потім знайду всіх, хто допомагає їй і...

— Ти стала одержимою. Може, досить? Тобі скоро народжувати. Про себе подумай.

Рая скочила на ноги і проколола чоловіка холодним злісним поглядом.

— Як ти можеш так говорити? Ти повинен підтримати мене.

— Я і так роблю що можу. Приїхав сюди з тобою, аби ти тільки не лишалася сама. Допомагаю тобі. Підтримую. Але всьому є своя межа. Давай повернемося додому і...

— А знаєш, ти правий, — Рая підійшла до шафи і дістала звідти велику дорожню сумку. Почала скидати з полиць речі — його речі. — Їдь. Квапся! Їдь додому і не заважай, — на її очах з'явилися сльози. — Забирайся! Вперед! Додому! Вали, щоб я тебе...

Біль миттю повернувся. В живіт жінки наче запхали здоровенного гострого ножа. Ноги підкосилися і вона сіла на підлогу. Він підскочив до неї. Щось говорив, але вона не чула. Дивилася на нього, як на розмиту пляму перед собою. Між ногами щось запекло вогнем. Здається, він вхопив телефон. Кудись дзвонить. Вона спробувала підвестися, та не змогла. За мить все навкруги поглинула темрява і світ зник...

Злегка розплющивши очі, вона побачила світло, дуже яскраве світло і нічого більше. Скільки пройшло часу Рая не знала. Спробувала повернути голову, та не змогла. Поворухнутися жінка теж була не в змозі. Що відбувається? Враз стало темно, тоді знов яскраве світло вдарило в очі, й знову темрява. Лише трохи згодом жінка зрозуміла, що її кудись везуть. Картинки ставали дедалі чіткішими. Рая побачила ліворуч від себе дівчину в білому халаті. Біля неї був Віктор. Він щось говорив, дивлячись їй прямо в очі, та Рая нічого не чула. Глянувши праворуч, вона побачила її. Жінку-лікарку, ту саму лікарку. Тривога враз гепнула просто в серце важкою каменюкою. Не знати звідки взялися сили і Рая спробувала встати, та дужі руки чоловіка вкляли її на місце. Вона вхопилася за одягу Віктора.

— Ні! — викрикнула Рая — Тільки не вона! Забери мене звідси! Не вона. Тільки не вона!

Враз жінка голосно зойкнула від болю. Лягла. Тепло і спокій розтеклися обезсиленим тілом. Останнє, що побачила Рая, невеликий шприц в руці тієї самої лікарки і єхидну посмішку, яку вона не забуде ніколи...

Коли ж Рая прийшла до тями, навкруги нікого не було. А коли туман в очах розсіявся, жінка побачила, що лежить на зручному м'якому ліжку в палаті. Віктор тихо сопів носом на стільці біля вікна. Найперше, за що схопилася Рая — живіт, але... Вона в паніці сіла в ліжку. Збільшеними очима з виразом жаху на обличчі дивилася на місце, де не так давно був величезний живіт. Її руки шукали його та не могли знайти. Жінка спробувала встати і за мить вже лежала на підлозі. Ноги не тримали, не слухалися і взагалі здавалися неживими, не її.

Віктор, почувши звук від падіння, вмить прокинувся і метнувся до коханої. Схопив її і, піднявши, поклав у ліжку. Вона дивилася на нього з надією. Сльози бриніли в її очах. Материнське серце відчуло щось не те. Він легко все зрозумів і винувато опустив погляд. В цю мить і вона все зрозуміла.

— Де моя дитина!? — зарепетувала жінка. — Де мій хлопчик!? Де він!?

Він мовчав. Чи то не міг знайти потрібних слів, чи просто не хотів говорити... А може, він знав — якщо скаже це, то змушений буде й сам

визнати, що дитини більше немає. Врешті, зібравши всі сили, він подивився їй просто в очі.

— Його немає. Більше немає. Не врятували. Я...

— Брехня! — закричала Рая. — Брехня! Цього не може бути! Ти брешеш мені! Це все вона! Це все через справу! Це вона забрала його! Вона! — жінка схопила чоловіка за руку. — Ти не можеш віддати його їй! Вона не забере мого сина! Ти не можеш...

У цей час в палату ввірвалося двоє санітарів. Не встигла Рая щось зрозуміти, як туман впав на очі, а за мить вона поринула в забуття.

Через три дні після цього Рая лежала в ліжку і дивилася у вікно. На підвіконнику сиділо два горобці і зазирали в палату. Вітер грався деревами, намагаючись струсити з них листя. Напевно забув, що надворі серпень і воно ще міцно тримається на гіллі. В палату зайшла старенька в білому халаті і стала біля ліжка.

— Ти знову нічого не з'їла, — промовила вона, забираючи з тумбочки тацю із їжею.

— Скажіть, а Вікторія Вікторівна є? — запитала Рая тихим спокійним голосом, не відриваючи погляду від вікна.

— Вона передала вашу справу іншій лікарці, якщо вас це цікавить, а сама пішла у відпустку, — відповіла старенька. — Та сьогодні вам пощастило. Вона у своєму кабінеті. Прийшла щось там забрати. Попросити її, щоб зайшла?

— Не треба. Я сама. Треба трохи рухатися, а то вклякну тут.

— А оце правильно. Треба рухатися. Ти головне не хвилюйся зайвий раз. У цьому житті всяке трапляється. Нам не можна здаватися. Треба жити далі. Тобі допомогти?

Рая похитала головою, так і не глянувши на стареньку. Та вийшла, тихо зачинивши за собою двері. Тоді жінка встала з ліжка. Взяла з тумбочки скляну пляшку «Боржомі», замотала її в простирадло і, взявшись за верх, тихо розбила об бильце. Нижню частину пляшки викинула у сміттєве відро. Подивилася на гострі кути верхньої частини, замотала її у рушник і вийшла з палати.

Рая пройшла коридором у самий кінець. Спустилася на перший поверх і вже за мить стояла перед дверима лікарки. Злегка прочинивши двері, вона побачила її. Вся злість, вся ненависть, відчай, страх, відчуття несправедливості, втрати, всі можливі емоції вирували в Раї нестримним ураганом, не даючи можливості тверезо думати й

оцінювати ситуацію. Вона увірвалася в кабінет і накинулася на лікарку наче вовчиця, яка мстить за своїх малих вовчент. Перший удар уламком пляшки Рая нанесла просто в живіт. Брикнула кров. Лікарка навіть не встигла зрозуміти, що відбувається, як Рая нанесла другий удар просто в шию. Крові стало більше. Вона була всюди. Лікарка впала на підлогу, схопившись за горло. Рая подивилася їй просто в очі.

— Де моя дитина!? — заволила жінка. — Що ти з нею зробила!? Де мій хлопчик!? Де!? Де!? Де!?

Вона навіть не зогляділася, як в кабінет забігли двоє чоловіків. Вони відтягли Раю від стікаючої кров'ю лікарки. Та борсалася і виривалася. Весь час кричала:

— Дитина! Мій хлопчик! Де він!? Що ти з ним зробила!? Це ще не кінець! Я цього так не залишу!..

РОЗДІЛ 1

Середа. 11 серпня.

— Ідеальний будинок. Чудовий. Тут будуть народжуватися діти. Всі будуть веселі й щасливі. Кожен отримає своє і... Я дуже надіюся, що цього разу все піде так, як треба, і нам не доведеться нікого вбивати.

Жінка, волосся якої, наче чорна фата, вкривало оголені плечі, стояла біля темно-синього авто «Тойота Ленд Крузер» і пильно вдивлялася у вікна двоповерхового будинку, що причаївся за високими кованими ворітьми і ще вищим парканом, який огороджував величезну приватну територію. Її макіяж ретельно приховував справжній вік, і сказати точно скільки їй, було просто неможливо. Чорні туфлі на високих тонких підборах, які ідеально підходили до темно-синьої сукні, що так гарно підкреслювала струнку фігуру, явно не були призначені для сільської місцевості. Вона вийняла з кишені невеличкий пульт, натиснула потрібну кнопку і ворота, видавши неприємний скрип, що безжально різав слух, помалу відсунулися вбік. Жінка на пальчиках, щоб каблучки не встрягали в землю, зайшла на вкрите сіро-червоною бруківкою подвір'я. Дістала з сумочки вологу серветку і витерла туфлі. Роззирнулася. Не побачивши смітника, нервово помахала водієві чорного позашляховика. Той вискочив з авто і підбіг до воріт, але на бруківку не зайшов. Жінка, тримаючи двома пальцями, наче в руках у неї було щось бридке, поклала брудну серветку в руку чоловіку і різко відвернулася. Той знизав плечима й повернувся за кермо.

— Так! — плеснула в долоні жінка, а тоді зиркнула на тонкий наручний годинник. — Де ж ті...

Не встигла вона договорити, як з лісу, що вміло ховав у собі як великий будинок, так і прилеглу до нього територію, почулося гаркання дизельного двигуна. За мить до воріт під'їхав чорний «Фольксваген Т5». Хотів заїхати на подвір'я, але жінка загородила йому дорогу. Сердито похитала головою й жестом наказала водієві від'їхати і зупинитися збоку ґрунтової дороги. Чоловік, що сидів за кермом, злісно заплямків губами, напевно, висловлюючи своє невдоволення, та вже за секунду дивився у бокові дзеркала й віртуозно вирулював, щоб зупинити авто у вказаному місці. Коли ж бус нарешті влаштувався, а мотор замовк, з машини вийшло двоє. Водій — чоловік приблизно сорока років, почухавши сиву голову, запхав руки в кишені

синіх джинсів й, обережно, дивлячись під ноги, щоб не стати в болото, яке було, здається, всюди після вчорашньої зливи, попрямував до воріт. Його напарник, високий худорлявий молодик, якому було не більше двадцяти п'яти, насунув на очі темну бейсболку й пішов за ним.

— Ще раз мене пошлеш, голову відкручу, — промовила жінка до водія. — Чи ти думав, що я настільки дурна, щоб не побачити, що ти там в машині варнякав?

— Тамаро Василівно, я...

— Володю! Закрийся! — її гострий погляд змусив чоловіка замовкнути й винувато схилити голову. Вона дістала з сумочки ключі, розвернулася й подивилася на великі дерев'яні двері. — Ви чого так довго? Хоча... Краще мовчіть. Ходімо, — наказала й пішла до входу, а ті двоє, наче слухняні песики, чемно рушили за нею.

Потрібний ключ врізався в замок і відчинив вхід до будинку. Всі троє зайшли всередину і зупинилися у довгому порожньому коридорі. Тамара зазирнула у невелику кімнату ліворуч, де, скоріш за все, повинна була бути кухня. Тоді зайшла до величезного залу праворуч. Вийшла через інші двері в кінці кімнати до того самого коридору. Подивилася на стіни й оцінююче кинула погляд на стелю.

Трохи далі, праворуч, було ще одне невеличке приміщення, а ліворуч — ванна кімната. Жінка перевірила і їх. Коли ж вона знову вийшла у коридор, подивилася на двері під сходами, що вели у підвал. Жінка дістала з кишені великий ключ. Відімкнула двері й зиркнула в темряву сходів. Збоку на стіні побачила вимикач. За мить світло освітло сходи і двері вниз. Тамара спустилася й подивилася на величезний засув. Навіщо він тут? Хіба якихось в'язнів тримати. Тамарі це було зовсім нецікаво. Вона доклала неабияких зусиль, щоб відкрити вхід у підвал.

— Може, краще я — запропонував Володя, але після Тамариного погляду замовк.

Підвал виявився досить великим, але сирість і холод миттю вигнали звідти і Тамару, і двох її супутників. Жінка зачинила одні двері на засув, тоді вибігла сходами і зачинила інші на ключ, який одразу ж заховала в кишеню.

— Це нам точно не пригодиться, — промовила Тамара й підійшла до входу в будинок.

Піднялася сходами на другий поверх. Перевірила всі п'ять порожніх кімнат. Чоловіки слідували за нею, мов прив'язані. Ні пари з уст. Нарешті в останній з кімнат, що була найбільш віддаленою від сходів, Тамара підійшла до вікна, відчинила, впустивши всередину вологе свіже повітря, кинула погляд на великий сад, що розкинувся на задньому подвір'ї і, не повертаючись до супутників, оперлася на підвіконня і важко видихнула. Це зітхання миттю розлетілося будинком і відгукнулося легким відлунням. Нічого дивного, адже будинок був повністю порожнім. Лише сірі стіни, біла стеля, холодна плитка на підлозі, дерев'яні вікна й міжкімнатні двері. Єдиним, де було хоч щось, це ванні кімнати на першому й другому поверхах. Там стояли душові кабінки, унітази й умивальники. Жінка трохи постояла нерухомо біля вікна. Тоді різко розвернулася і вийшла, розштовхавши чоловіків. Спустилася сходами на перший поверх і відчинила вхідні двері.

— А тепер слухайте мене дуже уважно, — сказала вона, коли чоловіки, збігши сходами, стали біля неї. — Ви добре знаєте, чого ми тут. Ви знаєте, які люди і які гроші стоять за всім цим. Ми не можемо помилитися. Все має бути на вищому рівні. Жарти скінчилися.

— Ми все розуміємо, — тихо промовив Володя й одразу ж пошкодував про те, що дозволив собі перебити Тамару.

— Я сказала: слухайте мене дуже уважно, а не перебивайте, коли я говорю! — визвірилася жінка, й будинок миттю вибухнув злістю повторивши її слова. — Вже за годину сюди прибудуть машини з усім необхідним. Ліжка з комодами поставите у кімнати на другому поверсі. По два в кожній. Тут буде кухня, — показала ліворуч. — Все медичне обладнання занесете у залу. Завтра прибуде наша дорогоцінна лікарка, допоможете їй усе встановити. Слухайте все, що вона скаже. В нас не так багато часу. Вже за два тижні будинок має бути готовий до прийому гостей. І ще одне. Двоярусні ліжка встановите у дальній кімнаті на першому поверсі. Це кімната охорони. І так, нам потрібна буде охорона. Менше з тим. Перевірте світло, газ, воду. Що ще? Що? — запитувала Тамара не так чоловіків, як саму себе. — Будемо на зв'язку. Якщо щось згадаю — наберу. Поки, здається, все.

Чоловіки мовчали. Зрозуміли, не зрозуміли, але мовчали. Сьогодні Тамара Василівна була явно не в гуморі. Зазвичай вона не така зла. Інколи й пожартувати може. Пригостити дорогою випивкою чи дати

заохочувальний приз у вигляді кількох п'ятсотгривневих банкнот. Та сьогодні їй було точно не до жартів. Тому чоловіки вирішили просто мовчати, не говорити і не ставити зайвих питань. Скоро вона поїде і вони стануть головними у всьому цьому. Лишилося тільки трохи почекати й потерпіти.

Тамара вийшла з будинку й рушила до воріт. Водій чорного позашляховика, помітивши її, запустив двигун. Вона зупинилася, дістала з сумочки довгу цигарку й закурила.

— Що ще? Що? — запитувала вона, роблячи швидкі короткі затяжки й різко випускаючи сивий дим. — Що я забула? — тоді жінка повернулася до чоловіків. Передала недопалену цигарку молодшому з них. Дістала з сумочки аркуш паперу і дала його Володі. — Згадала! — радісно викрикнула вона і миттю пояснила. — Я просто думала зробити це пізніше, але... Менше з тим. Тут міста, адреси, прізвища наших гостей. Закінчите тут, проїдьтеся й перевірте всіх по тихому. Чи всі на місцях і чи не збирається хтось із них дати задню. І таке буває. Зараз, коли зв'яжуся з ними по телефону, всі готові співпрацювати, але хтось може в останній момент... Коротше. Ви все зрозуміли? Володя? Женя? — обоє чоловіків чемно кивнули головами. — Дуже на це надіюся. Тоді до роботи. Я поїду, владнаю ще деякі питання. На зв'язку.

Тамара Василівна, не забираючи з рук Жені недопалок, який ще досі димів, розвернулася і пішла до автомобіля. Сама відчинила задні дверцята і сіла на холодне шкіряне сидіння. Якийсь час збиралася з думками.

— Їдемо? — запитав водій зиркаючи через сидіння на жінку.

— Погуляй, Васю, — сказала та й дістала з сумочки смартфон.

Коли водій вийшов, Тамара розблокувала екран, знайшла потрібний контакт, натиснула кнопку виклику і, увімкнувши гучний зв'язок, поклала телефон на підлокітник між передніми сидіннями. У салоні авто зазвучала мелодія, схожа на ті, які вмикають, коли кажуть, що скоро з'єднають вас з оператором. За кілька секунд мелодію змінив суворий і трохи хрипкий чоловічий голос.

— Я вже годину чекаю твого дзвінка. Проблеми?

— Жодних! — різко відповіла жінка. — Невеличка заминка через дорогу. Вчорашня злива...

— Ближче до справи. Розкажуй.

— Минулих помилок більше не буде. Я все розрахувала. Все зробимо самі. Це знизить витрати і застрахує від зайвого розголосу. Думаю, за тиждень все буде готове до прийому гостей. Ще тиждень, щоб все і всіх перевірити. Мої хлопці займуться цим. Я тим часом підключу потрібних людей і підготую всі документи, щоб не було заминок.

— Що в загальному по часу?

— Два тижні на підготовку і, думаю, не більше місяця, щоб наші дорогоцінні гості встигли розро...

— Менше мови, — співрозмовник зупинив Тамару на пів слові, голосно прокашлявся, а тоді продовжив. — Півтора місяця. Це хороші новини. Наші клієнти будуть дуже раді. Кожен з них уже заплатив половину домовленої суми, тепер вони чекатимуть товар, і лише тоді заплатять решту. Ти ж розумієш, що це означає?

— Жодних помилок, — миттю відповіла жінка.

— Не можна бути такою категоричною, Тамаро. Господи, я таки вже звик до цього імені, — засміявся чоловік. — Це природа, і може статися всяке, тому я дозволю тобі одну, максимум дві похибки. Скільки всього гостей?

— Вісім дорослих.

— І одна, максимум дві похибки. Ти зрозуміла, про що я?

— Так, звісно. Але я запевняю вас, що все буде на найвищому рівні. В мене все під контролем. Я...

— Я дуже на це надіюся. Якщо все пройде так гладко, як ти кажеш, отримаєш невеличкий бонус.

— Дякую, можете на мене розраховувати.

— Не сумніваюся. Бувай.

Зв'язок обірвався і Тамара Василівна вмить видихнула з полегшенням. Взяла телефон і набрала ще один номер. Цього разу у слухавці почулися довгі гудки, а за кілька секунд і спокійний жіночий голос.

— Я слухаю вас, Тамаро Василівно.

— Пані Оксано, сьогодні привезуть обладнання, а вже завтра мої люди чекатимуть на вас. Адреса у вас є. Не зволікайте. Тут допоможуть все встановити і налаштувати. За якість я особисто відповідаю, можете не хвилюватися. Далі все залежатиме від вас. Гости почнемо збирати за два тижні. В нас з вами буде рівно місяць, щоб все зробити і щоб всі лишилися задоволеними, в тому числі й ви.

— Добре. Тоді я завтра о дев'ятій буду на місці.

— Чудово.

Тамара завершила виклик і кинула телефон у сумочку. Відкрила дверцята й покликкала водія. Той швиденько викинув недопалок у траву й сів за кермо. За мить «тойота» вже неквапно повзла промоклою ґрунтовою дорогою, незграбно об'їжджаючи величезні баюри. Жінка задумливо дивилася у вікно просто в пустоту густого соснового лісу. Попереду стільки справ і вона не мала права на помилку, тільки не цього разу. Цього разу вона повинна була зробити все правильно.

Тоді, може, й не доведеться нікого вбивати...

РОЗДІЛ 2

Четвер. 27 серпня.

— Привіт, сонечко. Ти дзвонила? Вибач, не чув, саме був у ямі. Нам тут пригнали «хюндайку» на ремонт, треба було хлопцям допомогти.

— Привіт, коханий. Та я так і зрозуміла, що ти працюєш. Передавай привіт Колі й Саші. Як настрої? Вже пробував мої фірмові пончики? Цього разу зробила з вишнею. То як тобі?

— Вони, як і завжди, неперевершені, люба. Так гарно пішли під чайок, ти навіть не уявляєш. Як там моя маленька? Штурхалася сьогодні?

— Вона така ж вредна, як і її тато. Є в кого вдатися. Я сьогодні встигла зафоткати, як вона ніжкою виперла живіт. Там видно, якщо придивитися. Скинула тобі на «вайбер».

— Я вже бачив, сонечко. В мене немає слів. Люблю вас. Ану приклади слухавку до животика. Приклала? Малесенька, татко сьогодні приїде раніше з роботи і розповість казочку про те, як один злий монарх, якого звали Салінблок, крепко засів у своєму палаці й ніяк не хотів вилазити, але тато таки здолав паршивця, вибивши з його замку і поселивши туди замість злого зламаного короля нового — цілого і доброго.

— Ну все. Досить. Твої казочки звісно цікаві, і про карбюратора, який захворів і почав кашляти, і про чотирьох сестричок свічечок, одна з яких відмовлялася працювати, і про дядька акумулятора, що був настільки старим, що вже не мав енергії до життя, і ти його врятував, наповнивши новою і чистою енергією. Але зрозумій, якщо будеш продовжувати в тому ж дусі, то за два місяці в нас народиться не дитина, а автомеханік в синьому брудному комбінезоні й зі слідами мастила на лиці й руках.

— Все, все, мовчу. Як там твій «зліт вагітних бойскаутів»? Перемили кісточки чоловікам? Пожалілися на мегер свекрух? Дихайте рівно і на повні груди. Присідаємо, прогинаємо спинку і помалу встаємо.

— Будеш кривлятися, залишишся сьогодні без вечері. Без холодного, теплого... і навіть «гарячого». Зрозумів про що я?

— Ти не смієш цього зробити. То все дурня, але без «гарячого». Як це лишитися без «гарячого»? Ти ж не серйозно? Чи серйозно? Хоча...

У будь-якому випадку краще я замовкну. А якщо серйозно, то як твій «клуб для вагітних»?

— Сьогодні були всі, окрім Наталки. Знаєш, я починаю хвилюватися за неї. Вона вже кілька тижнів не ходить на зібрання. Може, щось сталося?

— Не думаю. Наскільки я зрозумів з твоїх слів, вона сирота, а батько дитини... вона хоч знає, хто батько?

— Глібе, перестань!

— Добре, але мені здається, вона просто боїться. А ще їй соромно. У вас усіх чоловіки, батьки, гроші. А в неї що? Нічого. От вона і...

— В неї є ми! Ми! Їй залишилося до пологів два-три тижні. Ми вже зібрали гроші. Ми допоможемо їй. Сьогодні ж навідаю її. Думаю, нам є про що поговорити. Спробую переконати, що ховатися у порожній кімнаті не вихід. Що разом ми зможемо все здолати. Що в неї є підтримка і ми не покинемо її й після пологів. Їй немає чого боятися.

— Правильно. Зроби це. Я в тебе вірю, сонечко. То коли ти плануєш її навідати?

— Десь близько четвертої. Ми з дівчатами зараз у кафе. Обговорюємо сьогоднішню зустріч.

— Так ви ж на зустрічі спілкуєтесь, а тепер виходить обговорюєте те, про що говорили, це якое...

— Ти нічого не розумієш, нам захотілося солодкого і ми...

— Добре, я все зрозумів. Значить о четвертій. Тоді я постараюся приїхати сьогодні раніше і приготувати тобі щось смачненьке, щоб часом не лишитися без «гаряченького».

— Пошляк. Я маю бігти. Бувай.

— А я у яму, колупати «хюндайку». Цілую, люблю, па.

Гліб завершив виклик і заблокував екран телефона. Подивився на сонце, що повисло високо в небі. Жодної хмаринки. Чисте, мов ранішня роса, голубе небо дарувало спокій. Він вдихнув на повні груди, насолоджуючись свіжим повітрям. Тоді ще раз кинув погляд на чорний екран мобільного і видихнув так, ніби відчуваючи себе у чомусь винним. Злегка grimнув дверцятами чорного «Сузукі Гранд Вітара» дві тисячі восьмого року випуску і рушив бруківкою до невеликої будівлі, що сховалася за двоповерховим будинком. Його мокре тіло, яке так і не зуміло висушити палюче сонце, виблискувало під променями, а краплі води стікали по рельєфному пресу й ховалися

у рушнику, що був зав'язаний на талії. Босі ноги все ще залишали на бруківці ледве помітні сліди. Гліб, перед тим, як зайти у дерев'яні двері, зняв банну шапку з написом «царь», протер поголену голову, знову одів, а тоді взявся за дверну ручку. На мить його відволік телефонний дзвінок. Він зиркнув на екран і скривився. «Саша шиномонтаж».

— Ні, ні й ще раз ні. Не сьогодні. Точно не сьогодні, — тихо промовив сам до себе, вимкнув звук, так і не прийнявши виклику, й зайшов усередину.

У великій кімнаті, обшитій деревом, було на диво прохолодно. Здавалося, що там, на вулиці, не спекотний кінець літа, а, як мінімум, морозна середина весни. Ліворуч стояв невеликий шкіряний диванчик, а праворуч дерев'яний стіл не менше, як на десять персон. На ньому чотири дволітрові пляшки квасу, чотири бокали, якісь чіпси, сухарики, кальмари кільцями, копчений сир і ще всякої всячини. Саме за столом сиділо троє чоловіків. Всі вони, як і Гліб, оперезані рушниками. Якби не той четвертий, який щойно зайшов, з них можна було б написати картину «Три богатирі у бані». Той, що сидів найближче до виходу, Валерій Росоловський, або просто Валера, незмінний тренер тренажерного залу «Спарта», у який ходили всі присутні. За ним Володя Фурсик, вчора він пожав свої завітні сто вісімдесят, тому й досі з його обличчя ну ніяк не могла зникнути щаслива усмішка. Навпроти них, Віктор Федотов, на якого всі казали Вітьок, або Федот, той не так давно приїхав із заробітків з Польщі й тепер всіма силами намагався повернути собі ту фізичну форму, яка була в нього до цієї «відпустки», тому не було такого дня, щоб він не зависав у залі. За роки відвідування тренажерки, всі вони стали хорошими друзями і часто збиралися разом, то шашлик посмажити, то піци з'їсти після виснажливого тренування, то, ось як сьогодні, в баньку, посидіти, випити холодного квасу, який легко тамував спрагу, потеревенити про життя, обмінятися останніми новинами, або просто прикинутися підлітками і, як то кажуть, погнати біса.

— Фух! — вичавив із себе Гліб і, підійшовши до столу, сів на лавку і налив собі холодненького.

— Не розумію я тебе, — промовив Валера. — Вона ж у тебе, здається, нормальна. Не сичить, не пищить, треба — йди. Мозок тобі не виносить. Нащо ти їй брешеш?

— Та фіг його знає, — знизав плечима Гліб. — Просто... Не хочу, щоб їй образливо було. Вона вагітна, а я замість того, щоб з нею бути, допомогти там щось, з пацанами в баньку махнув. В неї зараз настрої, як старий «жигуль», здається, їдеш собі й все норм, а потім бах, і став, а чого став, хер його знає, постояв трохи, побуркотів, завівся і знов поїхав. От так і не знаєш, сьогодні зранку заведеться чи ні, поїдеш кудись, чи знов під машиною будеш цілий день лежати й шукати причину поломки. А потім з'ясується, що це така дрібниця, що й подумати не міг. Якось так. Тому... Як то кажуть, менше знаєш, краще спиш. Вона не нервує й не накручує себе, та й мені спокійніше.

— Слухай, механік, ти як скажеш... — здивовано мовив Вітьок.

— Ні. Я не кажу, що вона в мене «жигуль», як мінімум новенький «Астон Мартін», бондовський, я кажу... Хоча... Все, проїхали, — махнув рукою Гліб, і всі зареготали.

— Не виправдовуйся, — всміхаючись сказав Валера. — Знаємо ми твою Ксюху, нормальна жінка, не те, що твої ті... баби.

— Ніяких баб, — запротестував Гліб. — Зав'язав зі всіма. Тільки Ксюха і все.

— Давно?

— Як тільки дізнався, що Ксюха вагітна. Ні разу і ні з ким. І навіть не думаю нічого такого. Все, досить. Нагулявся. Тепер тільки сім'я. Скоро донечка з'явиться, буду їй косички заплітати, чай будемо разом пити. Не повірите, пацани, так вже хочу почути оте «тато», що то капець.

— Ти мені ось що скажи, — почав Вітьок. Потім заговк, кинув до рота кусок копченого сиру, кілька разів ковтнув холодного квасу і тоді продовжив. — То правда, що вагітні їдять сало з варенням, оселедцем заїдають, а молоком запивають?

Всі зайшлися від сміху. Реготали хвилин п'ять.

— Так, — втрутився в розмову Володя. — Їдять все підряд. Буває ото візьмуть скибку хліба, намастять шоколадним маслом, тоді ковбаси накладуть, варенням все це поллють, тоді сільодки і знов хліб. Такий бутер, йде на раз. І з молоком... сольоним.

— Ага, і з квашеним огірком, — засміявся Валера. Тоді подивився на Володю. — Ти мовчи, на тебе все це ще чекає. Буде тобі і огірок з молоком, і варення з ковбасою. От ми з лисим вже знаємо, як воно і що. Правда? — звернувся до Гліба.

— Ну не знаю. В мене нічого такого.

— Ти ще полуниці в три часа ночі не шукав? — продовжив Валера.
— А то одного он відправили по полуниці... вночі... зимою... Як пішов...

— І не вернувся, — закінчив замість друга Гліб. — Полуниці не проблема, в нас на дачі є, їдь, бери, не хочу. То все казки. Думаю, це вигадали, аби поржати. Ніякого оселедця з варенням моя не їсть і не просить. Так що...

Чоловіка відволік телефонний дзвінок. Він зиркнув на екран і усмішка враз зникла з його обличчя. Взяв телефон до рук. «Саша шиномонтаж».

— Задовбало! — крикнув Гліб.

— Що таке? — запитав Вітьок.

— Та так, нічого. Чел один дістає. Хочє... Хоча, нащо воно вам. Робота хай лишається там. Давайте-но краще...

— Паритися. Нам треба гарненько попаритися, — перебив його Володя і штурхнув у бік Валеру.

Всі встали і наче за наказом рушили в сауно. Щільно закрили за собою дерев'яні двері. Вітьок одразу ж взяв березові віники, що стояли намочені в гарячій воді й добряче бризнув на розпечене каміння. Гаряче повітря враз обпекло тіла. Кілька хвилин панували тиша і спокій. Ніхто й словом не обмовився. Повний релакс. Коли ж всі добряче розжарилися, Валера, як головний, кивнув на двері. Гліб вискочив з сауни третім, швидко і з криком шубовснув у холодну воду невеликого басейну. Затримав дихання під водою на секунд тридцять, а тоді виліз і побіг назад у сауно. Тіло враз прокололи сотні гарячих голок. Здається, чоловік відчував кожну кісточку в тілі. Ще за три хвилини Гліб взяв ситуацію у свої руки, як і березові віники. І понеслось...

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ